

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

IUBIȚI CREDINCIOȘI

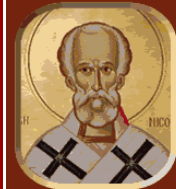
Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte NICOLAE, Arhiepiscopul Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Statelor Unite ale Americii și Mitropolitul Mitropoliei Ortodoxe Române a celor două Americi în perioada **10 noiembrie 2017- 15 ianuarie 2018** se va afla în pelerinaj prin parohiile românești din Statele Unite ale Americii, copia **Icoanei Maicii Domnului de la Nicula sau „Fecioara înlăcrimată a Transilvaniei”** de la Catedrala Arhiepiscopală din Cluj. La biserica noastră icoana va fi prezentă în zilele de **5 și 6 decembrie 2017**.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 13 - 19 NOIEMBRIE

Miercuri 15 noiembrie: Începutul Postului Nașterii Domnului	
Psaltirea și Acatistul Sfântului Paisie de la Neamț	8.30 AM
Vineri 17 noiembrie:	
Psaltirea și Paraclisul Maicii Domnului	7.00 PM
Sâmbătă 18 noiembrie	
Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas	8.30 AM
Vecernie	7.00 PM
Duminică 19 noiembrie:	
Utrenie și Sfânta Liturghie	8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu

917· 592· 2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 25-A DUPA RUSALII

In vremea aceea a venit la Iisus un învățător de lege, ispitindu-L și zicând: Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Dar Iisus a zis către el: Ce este scris în Lege? Cum citești în ea? Iar el, răspunzând, a zis: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși”. Atunci Iisus i-a zis: Drept ai răspuns; fă aceasta și vei fi viu. Dar el, voind să se îndreptățească pe sine, a zis către Iisus: Și cine este aproapele meu? Iar Iisus, răspunzând, a zis: Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon, și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, au plecat lăsându-l aproape mort. Din întâmplare, un preot cobora pe calea aceea și, văzându-l, a trecut pe alături. De asemenea și un levit, ajungând în acel loc, venind și văzând, a trecut pe alături. Iar un samarinean, mergând pe cale, a venit la el și, văzându-l, i s-a făcut milă și, apropiindu-se, i-a legat rănille, turnând pe ele untdelemn și vin; apoi, punându-l pe asinul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el. Iar a doua zi, scoțând doi dinari, i-a dat gazdei și i-a zis: Ai grijă de el și ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce, îți voi da. Deci, care dintre aceștia trei îți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari? Iar el a răspuns: Cel care a făcut milă cu el. Și Iisus i-a zis: Mergi și fă și tu asemenea. (LUCA 10, 25 - 37)

De ce Ma lovești?

Lucrul desăvârșit pentru noi, creștinii, este să le lăsăm pe toate în seama lui Dumnezeu, chiar și dreptatea noastră, când suntem nedreptățiți, așa cum au făcut și Sfinții Părinți. Dar cine dintre noi are asemenea credință și nădejde în Domnul, încât să-l încredințeze Lui toate? Cine dintre noi se predă în întregime pe sine, arătându-și neputința înaintea Atotputernicului Dumnezeu? Nu ne îngăduie egocentrismul nostru bolnav și nebun (vinovat pentru toate!). Prin urmare, deoarece suntem nedesăvârșiți, ni se îngăduie, conform Sfintei Scripturi, să cerem dreptatea când suntem nedreptățiți.

Ceea ce Sfânta Scriptură ne interzice este răzbunarea, adică să răspundem „potrivnicului” nostru, să-i întoarcem nedreptatea, răul pe care ni l-a făcut, deoarece această răzbunare este de competența lui Dumnezeu. Nu vă răzbunați singuri, iubitorilor, ci lăsați loc mâniei lui Dumnezeu, căci scris este: „A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti”, spune El însuși (Romani 12, 19). Inșă altceva este să nedreptățesc pe potrivnicul meu, și altceva să cer dreptatea mea. Primul este interzis, al doilea este îngăduit (v. Matei 18, 15-17), și în unele situații chiar se impune.

Eu însă vă spun vouă: Nu vă împotriviți celui rău; iar cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt, a spus Mântuitorul (Matei 5, 39). Inșă Hristos n-a aplicat aceasta când slujitorul arhierelui Ana a avut curajul să-L palmuiască; nu i-a întors celălalt obraz, ci i-a stat împotriva și Și-a folosit cuvântul: Dacă am vorbit rău, dovedește că este rău, iar dacă am vorbit bine, de ce Mă bați? (Ioan 18, 23). A fost în chip uimitor unicul moment în timpul Sfintelor Patimi în care Hristos a protestat. N-a făcut-o nici în fața arhierelui Ana, nici înaintea arhierelui Caiafa, nici în fața soldaților care L-au bațjocorit (v. Matei 27, 27-31), nici în fața lui Pilat, ci doar când a încasat o palmă de la sluga marelui preoților. Și cu siguranță că Mântuitorul Hristos, Care a venit într-adins în lume ca să fie răstignit, „nu putea” să protesteze și să spună vreodată Anei, Caiafei, soldaților, lui Pilat etc.: „De ce Mă nedreptățiți? Ce rău v-am făcut?” Pur și simplu a protestat o dată, și mai ales la începutul Patimilor Sale, ca să ne trimită mesajul că atunci când suntem nedreptățiți în lumea aceasta avem dreptul să protestăm și să cerem dreptate. Amintiți-vă ce ne-a spus: De-ți va greși ție fratele tău, mergi, muștră-l pe el între tine și el singur. Și de te va asculta, ai câștigat pe fratele tău. Iar de nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul. Și de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii (Matei 18, 15-17), adică „celor care conduc”, preoților (v. Deuteronom 17, 6-13), firește nu ca să te răzbuni, ci ca să-l trezești, să-și vină în simțiri, să-și înțeleagă greșeala și s-o îndrepte, făcându-ți dreptate ție, celui pe care l-a nedreptățit. Vedeți că atunci când nu ne înțelegem cu vrăjmașul nostru putem să înaintăm, să facem cunoscută problema organului competent, care are puterea să hotărască și să judece. În vechime, autoritatea competentă era așa numitul tribunal ecleziastic, în timp ce astăzi sunt cunoscutele noastre judecătoria, despre care vom vorbi în continuare. **(Arhimandrit Vasilios Bacoianis)**

Cum sa ne vedem privindu-ne in oglinda Evangheliei

Mă simt rupt de toate! Gândul meu strigă neîncetat către Dumnezeu ca El să-mi întocmească o cale spre El, cale de pocăință. Larg s-au deschis înaintea mea porțile veșniciei. Privesc într-acolo, în această depărtare fără sfârșit, în acest spațiu nemărginit, în aceste întinderi nemăsurate. Vremea s-a scurtat înaintea mea - zboară neasemuit mai repede, pentru a se vărsa, ca un pârâu, în mare: în veșnicie. Privesc în veșnicie: vremelnicia e plicticoasă, meschină, deșartă, nimicnică. Iubesc însingurarea: din ea poți privi mai limpede în veșnicie, poți descoperi ce îți trebuie acolo, te poți pregăti din vreme, înainte de ieșirea sufletului din trup.

Mă preocupă Evanghelia. Îmi izbesc privirile trăsăturile chipului dumnezeiesc și nuanțele asemănării cu Dumnezeu, care sunt zugrăvite în Evanghelia! „Fiți asemănători Mie!”, le spune Dumnezeu oamenilor. Ca ei să-și poată însuși această minunată asemănare, Dumnezeu S-a înomenit. Ce frumusețe negrăită este în Adam cel nou - în Domnul nostru Iisus Hristos! Ce slujenie este în mine, ce neorânduială! Câte pete mă acoperă! Așa mă văd atunci când mă privesc în oglinda Evangheliei. Trebuie să mă ocup și de fața sufletului meu, și de hainele lui; trebuie ca atunci când voi intra în veșnicie să nu se afle în mine vreo asemănare și înrudire cu vrăjmașii lui Dumnezeu, cu dracii întunecați; trebuie ca Fiul lui Dumnezeu să mă recunoască drept asemănător cu El, după cum asemănători cu El sunt toți fericiții locuitori ai cerului. Recunoscută de Dumnezeu, asemănarea omului cu Dumnezeu îi aduce acestuia veșnicia cea fericită; pierderea acestei asemănări atrage după sine izgonirea de la fața lui Dumnezeu în iadul întunecos, în prăpastia lui de foc, la pătimiri veșnice.

Sfantul Ignatie Briancianinov